

DELTALISTY

Cena dobrovolná, přijímáme koruny, euro, stravenky i dolary. Po dohodě i naturálie.

Je tady únor, hurá. Únor bílý, pole sílí. Další úvodní hláška, hm hezký, zase přemejšlet co sem napsat. 2. číslo v tomto roce úmor – od slova umořit tak hlavně svoji drahou polovičku neumořte čtrnáctého, třeba tím že na ni zapomenete. Já to neřeším já bych mohl zapomenout leda tak na svého králíka nebo na sklípky s kudlankama a ti mi to odpustí. Jo a mořím se nad SOČkou to jsem zvědavej kolik lidí ji tenhle rok vypracuje. Výraz jarní prázdniny mě přijde prapodivný když je venku zima a sníh, chtěl jsem je vyplnit tvořením deltalistů a sočky ale lidi mě furt tahaj do hospody, a opravdu mě to už nebaví. A upozorňuji Vás fšechny že byste mohli dodávat svoje články, výtvary a nápady. deltalisty@centrum.cz
A jelikž je zima a zima nás zpomaluje vyzkoušejte rychlost svejch reflexů já 0,25 vteřiny. Je zajímavý pozorovat a zapisovat si rychlosti za střízлива a pak se stoupajícím množstvím alkoholu v krvi (samozřejmě že tento pokus je pouze pro starší 216 měsíců, tedy osmnácti let.) http://www.nikolka.cz/games/reflex_tester/index.htm

Vnitřek

Jestli se nudíte, zkuste tohle.....	3
Aktualita z oblasti elektroniky.....	4
Zkušenosti s přechodem z Girlfriend 1.0 na Wife 1.0.....	5
Poctivý dřevorubec	5
Je peklo endotermické, nebo exotermické?.....	6
Základní poučky	7
Dopisy Santovi	8
Aby bylo co číst – 2 povídky Šimka a Grossmanna	10
Jedna malá motorka.....	12
Třináctá stránka	13
Hláška na konec	14

SEM SI NAKRESLETE CO CHCETE nebo mě říd'a rozčtvrtí že to je zase moc velký a že to musí zmenšovat aby se to na ten vep (web) vešlo. Ale to mě rozčtvrtí i tak.

Jestli se nudíte, zkuste tohle...

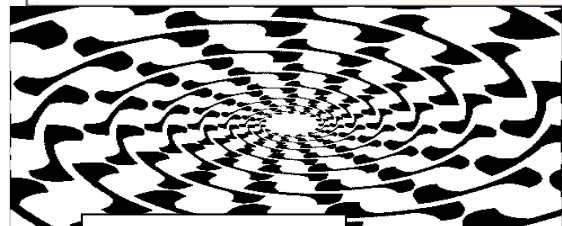
Už vás omrzela televize, video, fotbal i přítelkyně? Zde se vám nabízí několik dalších možností, jak si zpříjemnit den.

- 1) Uprostřed noci zakopejte na dvoře za domem oblečenou figurínu. Dělejte u toho hodně rámusu. Na čerstvě zahrnutou jámu postavte zahradní nábytek a až přijede policie, rychle se do něho usadíte.
- 2) Svěřte se někomu neznámému otráveným hlasem: „Mým darem a mým prokletím je schopnost vidět prdy ještě před tím, než je ostatní slyší nebo cítí.“ Chvilí nic neříkejte, zešířte otevírejte oči, zaměřte se na nejbližší zadek, zakřičte: „Už jde!“ a povalte neznámého člověka na zem.
- 3) Na rušném rohu ulice si rozložte stůl, na který postavte těžkou láhev, do poloviny naplněnou drobnými. Před ní dejte cedulku: „Jestli potřebujete drobné, vezměte si nějaké. Pokud si můžete dovolit pomoci bezdomovcům, přispějte.“ Hrdlo láhve musí být úzké, aby jím žádná ruka neprošla.
- 4) Vezměte si bílou pracovní kombinézu, metr a psací desku s klipsem. Jděte na nějakou promenádu a celé odpoledne se ptejte kolemjdoucích, jestli jim můžete vzít nějaké míry.
- 5) Naučte se text nějaké hodně sprosté písně. Změňte melodii na českou národní píseň a v přeplněném výtahu si ji začněte pobrukovat.
- 6) Vytiskněte smlouvy, které budou vypadat oficiálně. Napište na ně: „Já, níže podepsaný, zaprodávám svoji duši ďáblu.“ Nabídněte lidem 200 Kč, když ji podepíší. Když takovou smlouvu někdo podepíše, nabídněte jim jednu dvoustovku nakreslenou pastelkou.
- 7) Opatřete si recept z pohotovosti, na kterém stojí: „Nutná častá orální pohlavní resuscitace“. Potom zajděte do nemocnice a ukažte to nějaké roztomilé sestřičce.
- 8) Nakupte plný vozík potravin, a když se vás pokladní zeptá, jestli chcete papírovou nebo igelitovou tašku, vyzkoušejte si, jak dlouho můžete zdržovat frontu tím, že se rozmýšlíte. Potom se začněte chovat nervózně a zkoušejte vzít celý nákup do náručí.
- 9) Dvě hodiny někoho na ulici sledujte a přitom nenápadně mluvíte do květiny na klopě.
- 10) Na WC v práci začněte šíleně křičet tak, že se to ponese až do kanceláře vašich spolupracovníků. Po chvíli vyjděte z WC s velkým slepičím vajíčkem v ruce. Celý den ho mějte vystavené na stole, potom si ho vezměte domů a uvařte ho. Příští den ho potom v práci přede všemi snězte. Opakujte, dokud nedostanete výpověď.
- 11) Až půjdete do kina na nějakou komedii, přelepte si přes oko náplast. Uprostřed toho největšího smíchu hodte na plátno velkou kuličku a zakřičte: „Moje skleněné oko! Pomoc! Vypadlo mi skleněné oko?“ Poté, co zastaví film a nějaký dobrák vám přinese kuličku zpět, podívejte se na ni svým „jedním“ okem a řekněte: „To je kulička, vy idiote.“
- 12) Zkuste projít detektorem kovu v brnění. Naplňte nafukovací pannu heliem a vypusťte ji za větrného počasí na ulici, která je tou dobou nejrušnější. Bězte za ní a křičte: „Vrať se, ty couru!“
- 13) Zeptejte se někoho, jestli nemá drobné za padesát haléřů.
- 14) Jděte na otcovské testy DNA. (Najdete to ve Zlatých stránkách.) Trvejte na tom, že to musí být důvěrné. Oni vás o tom ujistí. Přineste vzorek krve od svého domácího mazlíčka.
- 15) Sežeňte si videokameru, mikrofon a vydejte se za televizními reportéry zpravodajství. Když budou něco živě natáčet, skočte jim do řeči s otázkou typu: „Koho máte nejraději z Beatles?“
- 16) Sežeňte si umělé zuby nebo protézu. Potom jděte na veřejné koupaliště nebo ke kašně a hodte to tam.
- 17) Zavolejte do obchodu se zbraněmi a zeptejte se jich, jestli nemají něco, co byste mohli použít ke zneškodnění jednoho piráta silnic.
- 18) V galerii umění předstírejte, že jste slepý (velké černé brýle, bílá hůl) a osahávejte všechny sochy. Kdykoliv nahmatáte mramorové přirození, nakloňte šibalsky hlavu a zakřičte, jako když jste příjemně překvapený.
- 19) Najděte někoho tlustého, kdo bude ve velkém obchodním domě neustále „chodit“ nahoru a dolů po eskalátorech.
- 20) Všechny svoje šeky a oficiální doklady podepisujte roztřeseným křížkem. Uvidíte, jestli je v tom vůbec nějaký rozdíl.

Praha, 25. ledna 2007 - Nebojte se přiblížit a staňte se součástí děje. S novým fotoaparátem Olympus SP-550 UZ, prvním kompaktním fotoaparátem na světě, vybaveným 18x širokoúhlým zoom objektivem (ekv. 28-504mm), se dostanete i do míst, která jsou běžně lidskému zraku téměř nedostupná. Z dostatečné vzdálenosti zachytíte vzdálené pouliční umělce, z horních míst pro stojící pořídíte detailní záběr útočníka fotbalového utkání. Obrovský rozsah ohniskových vzdáleností zasahuje od širokoúhlých 28mm až po neskutečných 504mm (ekv. 35mm)! S duální stabilizací obrazu si budete svými snímky vždy jisti. I při velkém přiblížení, nebo při fotografování pohybujících se objektů zůstanou vaše snímky ostré. Spolu s rozlišením 7.1 megapixelů, otevírá Olympus SP-550 UZ zcela nové možnosti pro všechny kreativní a náročné fotografy. Kromě jedinečného přiblížení využijete také výhod extrémně rychlého sekvenčního snímání, ve kterém pořídíte až 15 snímků za sekundu při rozlišení 1,2 megapixelů.

SP-550 UZ - hlavní specifikace:

První 18x optický zoom na světě
Širokoúhlý objektiv 28-504mm; 1:2.8-4.5
Duální stabilizace obrazu
Dokonalý ergonomický tvar
7,1 milionů pixelů
6,4 cm/ 2,5" LCD obrazovka (230 000 pixelů)
Vysokorychlostní sekvenční snímání (až 15 s./s.*)
Super makro režim již od 1cm
P/A/S/M expoziční režimy
Technologie BrightCapture pro dokonalejší snímky
za špatného světla - také v režimu video sekvence
143 zaostřovacích zón
Histogram v režimu focení i prohlížení
23 scénických režimů (např. portrét, sport, noční scéna)
Rychlé připojení USB 2
České menu s nápovědou
Vestavěný elektronický návod
Vnitřní paměť plus slot pro paměť. karty xD-Picture Card
Dodává se s Olympus Master software a 4x AA bateriemi
Záruka 30 měsíců (po registraci)

Kruhy nebo spirála?

Osel, pes, opice a muž

Když Bůh stvořil svět, postavil si nové tvory do řady a nalajnoval jim život: „Ty, osle, budeš od úsvitu do soumraku pracovat a tahat těžké náklady na svých zádech. Budeš jíst trávu a budeš hloupý. Budeš žít padesát let.”

Osel Bohu odpověděl: „Stvořiteli, žít takhle padesát let je moc. Nedávej mi víc než dvacet let.”

A Bůh pravil: „Ať se stane.”

A tak se také stalo.

Psovi Bůh řekl: „Ty jsi pes. Budeš hlídat lidská obydlí, dělat člověku přítele. Budeš jíst, co zbude po člověku a budeš žít třicet let.”

Psovi se třicet let zdálo moc a usmlouval to na patnáct. Tak se stalo.

K opici Bůh pravil: „Ty jsi opice. Budeš se houpat a skákat ze stromu na strom a chovat se jako idiot. Budeš směšná a budeš žít dvacet let.”

Opice uprosila Boha, aby jí takového života nedával víc než deset let. Také se tak stalo.

A k člověku Bůh pronesl: „Ty jsi muž, jediná myslící bytost na Zemi, která bude ovládat jiné bytosti. Budeš Zemi vládnout a žít dvacet let.”

A muž povídá: „Pane Bože, dvacet let je málo. Dej mi těch třicet, co nechtěl osel, a těch patnáct od psa a deset od opice...”

I Bůh tak učinil.

No, a proto chlap žije dvacet let jako MUŽ, potom třicet let pracuje od rána do noci a tahá náklady na zádech jako OSEL, pak patnáct let hlídá vlastní dům a jí, co zbude po ostatních, jako PES, a nakonec stráví deset let jako OPICE, když dělá šaška v noučatům!

Zkušenosti s přechodem z Girlfriend 1.0 na Wife 1.0

Jeden můj přítel loni upgradoval z Girlfriend 1.0 na Wife 1.0. První, co zjistil, je, že nová verze se nenesnáší s jinými aplikacemi. Je též vybavena baby-processorem, který rovněž spotřebuje hodně zdrojů. O těchto nedostatcích není žádné upozornění v manuálu a firemní dokumentaci, třebaže ostatní uživatelé upozorňovali, že tyto jevy zmíněnou aplikaci běžně doprovázejí. A nejen to. Wife 1.0 se instaluje tak, že se spouští při bootování, aby mohla monitorovat všechny ostatní aktivity systému. Zjistil tedy, že některé aplikace, jako PokerNight 10.3, BeerBash 2.5 a PubNight 7.0 vůbec nefungují a shodí systém, jakmile se je pokusí spustit, přestože je dřív spouštěl běžně. Při instalaci Wife 1.0 instaluje nežádoucí plug-iny, jako je Tchyně 55.8 a Švagr Beta 2.0, aniž by bylo možno instalaci obejít. Navíc se zdá, že výkonnost systému každým dnem klesá. Proto by si přál, aby do verze Wife 2.0 přibylo:

1. Ikona „Už o tom nemluv.“
2. Minimalizační ikona.
3. Odinstalace v libovolnou dobu, aniž by došlo ke ztrátám jakýchkoliv systémových zdrojů.
4. Možnost přechodu na síťový promiskuitní režim, který systému umožňuje zkoušet i jiná hardwarová zařízení.

Pokud jde o mě, rozhodl jsem se vyhnout se potížím s Wife 1.0 a držím se své Girlfriend 2.0. Nicméně i zde jsou četné problémy. Zřetelně není možné instalovat Girlfriend 2.0 na Girlfriend 1.0, nejdřív musíte Girlfriend 1.0 odinstalovat. Ostatní uživatelé říkají, že je to dlouho přetrvávající bug, o kterém jsem měl vědět. Zřejmě všechny verze Girlfriend vykazují konflikt na portu input/output. Myslím, že by tak hloupý bug už měli odstranit. A co horšího, odinstalační program pro Girlfriend 1.0 nepracuje dobře a zanechává na aplikacích v systému nežádoucí stopy. A ještě jeden otravný bug. Všechny verze aplikace Girlfriend občas generují otravné hlášky o výhodách upgradu na Wife 1.0.

BUG WARNING Wife 1.0 má nedokumentovaný bug. Pokud se pokusíte nainstalovat Mistress 1.0 ještě než odinstalujete Wife 1.0, Wife 1.0 vám před odinstalací zruší všechny MSMoney knihovny a Mistress 1.0 se pak odmítne nainstalovat s poukazem na nedostatečné zdroje.

Poctivý dřevorubec

Dřevorubec kácel stromy u řeky a najednou mu do ní spadla sekera. Začal naříkat a vtom se zjevil Bůh.

„Proč tak naříkáš?“ ptal se ho.

„Ach, Pane, spadla mi do řeky sekera. Bez ní se nemohu živit.“

Bůh sáhl do vody a vytáhl zlatou sekeru.

„Je to tvá sekera?“ zeptal se.

„Ne, není,“ odpověděl muž.

Bůh z řeky vytáhl stříbrnou sekeru: „Je to ona?“

„Ne,“ zněla dřevorubcova odpověď.

Potřetí sáhl Bůh do vody a tentokrát muži nabídnul železnou sekeru.

„Ano, to je má sekera,“ zaradoval se dřevorubec.

Boha potěšilo, že je tak čestný a poctivý, proto mu daroval všechny tři sekery.

Po čase se muž procházel se svou ženou na stejném místě. Náhoda tomu chtěla, že jeho žena uklouzla, spadla do vody a utopila se. Dřevorubec začal plakat.

„Proč pláčeš?“ zjevil se před ním Bůh.

„Ó, Pane, má žena spadla do řeky a utopila se.“

Bůh vešel do vody a když se vrátil, vedle něj stála Jennifer Lopez.

„Je to tvá žena?“ zeptal se Bůh.

„Ano, to je ona,“ odpověděl muž.

„Lžeš,“ rozhněval se Bůh, „to není ona!“

Dřevorubec padl na kolena a řekl: „Odpusť, Pane, ale musel jsem. Kdybych ti řekl NE, nabídl bys mi Catherine Zeta-Jones. Kdybych odmítl i tu, vrátil by ses s mojí ženou. Já bych pak řekl ANO a ty bys mi dal všechny tři. Jsem chudý muž. Nedokázal bych se postarat o tři ženy najednou.“

Z toho plyne ponaučení: Pokud muž lže, má pro to dobrý a čestný důvod a dělá to pouze pro blaho druhých!

Je peklo endotermické, nebo exotermické?

„Je peklo exotermické (vydává teplo) nebo endotermické (pohlcuje teplo)? Svou odpověď podložte důkazem.”

Následující otázka byla prý skutečně položena v zimním zkuškovém období při zkoušce z chemie na Washingtonské univerzitě. Většina studentů sestavila důkaz svých domněnek s pomocí Boylova zákona nebo nějaké jeho obměny (při rozpínání se plyn ochlazuje, při stlačování se zahřívá). Jeden student však uvedl následující důkaz:

Za prvé, potřebujeme vědět, jak se hmota pekla mění v průběhu času. Proto potřebujeme znát rychlost, kterou do pekla duše vstupují, a rychlost, kterou z pekla duše vystupují. Myslím, že můžeme s jistotou předpokládat, že jakmile se duše dostane do pekla, už z něj neodchází. Z toho vyplývá, že nevstupují žádné duše.

Pokud se týká počtu duší, které vstupují do pekla, musíme se podívat na různá náboženství, která na světě dnes existují. Některá z těchto náboženství tvrdí, že pokud nejste členem jejich církve, přijdete do pekla. Protože je více než jedno takové náboženství a protože lidé nevyznávají více než jedno náboženství, můžeme odvodit, že všichni lidé a všechny duše přijdou do pekla. Při současné porodnosti a úmrtnosti můžeme očekávat, že počet duší přicházejících do pekla vzrůstá podle exponenciální křivky.

Nyní se podívejme na rychlost změny objemu pekla, protože Boylův zákon stanoví, že pokud mají teplota a tlak v pekle zůstat konstantní, objem pekla musí při přírůstku duší vzrůstat. To dává dvě možnosti:

- 1) Jestliže se peklo rozpíná rychlostí menší, než je rychlost, kterou sem vstupují duše, potom bude teplota a tlak v pekle vzrůstat přes všechny meze.
- 2) Samozřejmě jestliže se peklo rozpíná rychlostí větší, než je rychlost přírůstku duší, potom bude teplota a tlak v pekle klesat, dokud peklo nezmrzne.

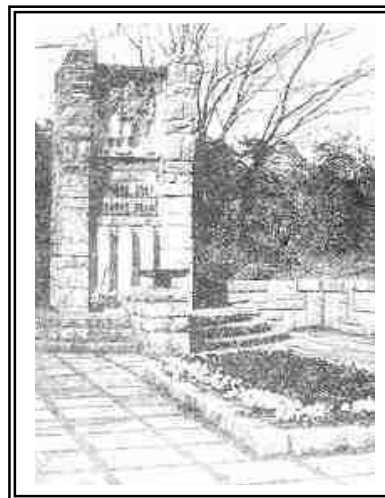
Takže která možnost je pravdivá? Jestliže přijmeme postulát, který mi během mého prvního ročníku na univerzitě sdělila slečna Theresa Banyanová: „S tebou se vyspím, až bude v pekle chladná noc.” a vezmeme-li v úvahu fakt, že se mi s ní stále nepodařilo navázat sexuální poměr, potom možnost 2) nemůže být pravdivá a tudíž jsem si jist, že peklo je exotermické.

Tento student jako jediný dostal ze zkoušky jedničku.

Na tento článek jsem narazil při psaní mé SOČky, není to sice aktuální ale je to z historie Pardubic. A navíc si procvičíte angličtinu

Monument Zámeček

The monument of national heroes from the period of occupation represents a former execution site where in the period from 3rd June to 9th July of 1942 the Pardubice gestapo executed 194 patriots as a consequence of the successful assassination of the acting Reich's Protector R. Heindrich and as a demonstration of the Nazi power. Some of the executed were from the burnt village of Ležáky, others were members of resistant groups from Pardubice, Hradec and Kolín regions. In 1946 the monumental stone was laid together with remainders of victims from concentration camps in Terezín and Osvětim and of Czech patriots executed at Zámeček. Shortly after, the Monument was opened to the public and completely finished by 1975.

Základní poučky

(Použijte podle svého uvážení.)

V tramvaji

- 1) Nikdy nepouštěj nikoho sednout na své místo, odpočívej tak dlouho, jak to jde. Až budeš starý, tak už si nesesedneš!
- 2) Když střílíš po revizorovi, dávej pozor, abys netrefil řidiče. Musel bys na své zastávce vyskakovat za jízdy.
- 3) Nedávej si nohy na sedadlo, aby sis neušpinil boty. Nikdy nevíš, jaký prase tam sedělo.

V blázinci

- 1) Při první návštěvě se vždy slušně představ (např. „Dobrý den, já jsem žárovka.“).
- 2) Pokud se ti na takovéto představení dostane odpovědi typu „Těší mě, já jsem hromosvod!“, zřejmě jsi dosud nenarazil na lékaře.
- 3) Neskákej z okna, které má mříže.

V zaměstnání

- 1) Řiď se starým českým příslovím, že co můžeš udělat dnes, odlož na pozítří a celý zítřek budeš mít volno.
- 2) Neotravuj zaměstnavatele domáháním se své výplaty. Má důležitější starosti.
- 3) Uvědom si, že i když tě nadřízený pošle do prdele, nesmíš opustit pracoviště. Inteligentní jedinci si mohou udělat obrázek o tom, kde že se ta prdel nachází.

Ve škole

- 1) Střílet po učiteli ze samopalu se pokládá za krajně nevychované.
- 2) Když se nacvičuje požární poplach, zapal se spolužáky alespoň jednu učebnu. Učiteli tak uděláš radost, že tě zachránil před uhořením (ovšem pouze za předpokladu, že se mu to skutečně podaří).
- 3) Při hodinách německého jazyka nehajluj!

V televizi

- 1) Když už tě jednou pozvou do televize, využij toho a zamávej mámě.
- 2) Nikdy neplivej do kamery, byl bys špatně vidět.
- 3) Jsi-li v přímém přenosu, nikdy neříkej moderátorce, že má velký kozy.

Mezi bezdomovci

- 1) Zpívání české hymny by vzhledem k jejímu obsahu mohlo být považováno za provokaci. Pozor na to!
- 2) V zimě si nepleť bezdomovce se sněhulákem. Pokud bys mu totiž chtěl dávat místo nosu mrkev, mohl by se urazit.
- 3) I kdyby ses jednou stal bezdomovcem, nikdy nežer zbytky chleba ze země - to tam hodný lidi házej ptákům, a ne tobě.

U počítače

- 1) Nemlat' do klávesnice. Tu to nebolí. Mlat' raději mladšího bratra (u staršího si to dobře rozmysli).
- 2) Léčení počítačových virů penicilinem zhoršuje vztahy mezi počítačem a uživatelem.
- 3) Příkaz „format c:“ používěj často, ale nikdy ne na svém počítači.

Na střeše

- 1) Pro zdravení nízko letících letadel je slušné použít znakovou řeč.
- 2) Pokud soutěžíš s holubem, jestli poflušeš víc lidí, než on posere, nezapomeň v zápalu boje na to, že nemáš křídla.
- 3) Rupne-li ti v bedně a budeš chtít prozkoumat komín, nelez hlavou napřed.

V kostele

- 1) Uvědom si, že svěcená voda neslouží k tomu, abys s ní zapíjel svačinu.
- 2) Kostel se považuje za duchovní místo. Proto by se zde nemělo kouřit (ani cigarety).
- 3) Pokud jsi beznohý, nemusíš si při modlitbě klekat.

Dopisy Santovi

Milý Santo,
celý rok jsem byla hodná, a jediná věc, o kterou Tě prosím, je mír a láska pro všechny lidi na Zemi.
S láskou Sára.

Milá Sáro,
Tvoji rodiče hulili trávu, když Tě měli, co?
Santa.

Milý Santo,
nevím, jestli to je v Tvé moci, ale na Vánoce bych si přál, aby se maminka s tatínkem opět udobřili a začali spolu zase žít. Prosím, udělej, co budeš moci.
Tvůj Teddy.

Milý Teddy,
podívej, Tvůj tatínek neustále šoustá s Tvojí vychovatelkou. Myslíš, že by toho nechal jenom kvůli tomu, aby se dal zase dohromady s Tvojí frigidní maminkou, která ho vždycky za všechno jenom sprdla? Je na čase to vzdát, hochu. Radši Ti přinesu nějaký Lego.
Santa.

Milý Santo,
chtěl bych nové kolo, PlayStation, vláček, G.I. Joes, psa, buben, koně a trumpetu.
Francis.

Francisi,
kdo dneska dává dětem jméno „Francis“? Vsadil bych se, že jsi teplouš.
Santa.

Milý Santo,
nechala jsem Ti mléko a koláčky pod stromečkem, a nechala jsem také mrkvičku pro Tvého soba před dveřmi.
S láskou, Susan.

Milá Susan,
mléko mi způsobuje větry a kvůli mrkvi mi pak sobi prdí celou cestu do tváře, když za nimi jedu na saních.
Chceš mi prokázat laskavost? Nech před dveřmi flašku.
Santa.

Milý Santo,
co děláš těch zbylých 364 dní vánic? Vyrábíš dárky?
Tvůj kamarád, Thomas.

Milý Thomasi,
všechny hračky se vyrábí v Číně. Mám vilu v Las Vegas, kde skoro všechen svůj čas trávím natáčením nízkorozpočtových pornofilmů. Odreagovávám se ožíráním se do němoty a plácám po zadku servírky, a přitom utrácím spoustu peněz u stolu s kartama. Hele, chtěls to vědět.
Santa.

Milý Santo,
opravdu moc, moc, moc bych si přál tenhle rok psa. Prosím, prosím, prosím - mohl bys mi ho nadělit?
Díky, Timmy.

Timmy, Timmy,
Tvoje přihlouplý žebrání by mohlo platit na rodiče, ale na mě to neplatí. Dostaneš zase svetr.
Santa.

Chytáme divokou zvěř

Jak chytit slona?

Do džungle na sloní stezku se nainstaluje semafor, před něj se postaví židle, na ni se položí rýsováček a nad židli se zavěsí mucholapka. Slon kráčí a najednou uvidí červené světlo na semaforu. „Ha, červená,“ řekne si a zůstane stát. Stojí dlouho, až ho začnou bolet nohy. Uvidí židli a řekne si, že se posadí. Jak si však sedá, píchne se do zadku, vyskočí a chytne se na mucholapku.

Jak chytit myš?

Zaženeme ji pod skříň a skříni uřežeme nohy. Pozor, potkan se zahání pod vyšší skříň!

Jak chytit lva?

I. varianta: Chytíme dva a jednoho z nich pustíme.

II. varianta: Vezmeme do síta kus Sahary a krouživými pohyby prosíváme. Písek propadne a to, co zbude na sítu, jsou lvi.

III. varianta: Vezmeme jehlu a zapíchneme ji do Sahary. Přejde lev a řekne: „Ten blbec si myslí, že tím ouškem neproskočím.“ Skočí a za tu bambulku na konci ocasu se chytne.

Jak chytit krokodýla

I. varianta: Na břeh dáme kus špeku a po obou stranách špeku břeh řeky pomazeme lepidlem. Krokodýl vystrčí hlavu a řekne: „Na špek ti, kamaráde, neskočím!“ a skočí vedle na lepidlo.

II. varianta: Za účelem polapení krokodýla si pořídíme tyto pomůcky: technické tabulky, jablko, dalekohled, krabičku od sirek a kládu. Vyrazíme někam do bažin či k řece, kde je nám známo, že se nějaký krokodýlové vyskytují. Když si vyhlédneme správné místo na číhanou, musíme počkat, než se nějaký krokodýl objeví. To většinou trvá dlouhou dobu, a tak si zatím můžeme číst technické tabulky. To je však, jak je všeobecně známo, nudná záležitost, proto po chvíli usneme. To se ale objeví krokodýl, vyhladovělý, připravený nás zdlábnout, avšak věren krokodýlím zvykům se rozhodne, že si nás nechá uležet. Aby se nenudil, začne si pročítat technické tabulky. To je zdlouhavá a náročná četba i pro takový kolos, pročez po chvíli usne. Jelikož my jsme usnuli dříve, proto se také i dříve probudíme. Ke své radosti zjistíme, že vedle nás leží spící krokodýl. Vytáhneme proto dalekohled, obrátíme ho a podíváme se s ním na krokodýla, který se tak stane malinkým, že ho můžeme strčit do krabičky od sirek. Zdá se, že úkol je splněn, ale nesmíme zapomínat, že krokodýli se spolčují do velkých klanů a určitě se jim nebude líbit, že jeden člen byl polapen. A taky že ne, ihned se vás vydají pronásledovat. No a to víte, takoví krokodýlové, ti jsou vytrvalí a trénovaní, a proto vás za chvíli doženou. My však s sebou vláčíme kládu a taková kláda, to je tíha. Tak ji odhodíme a hned se nám běží lépe a opět získáme náskok. Po nějaké době se ale přece jen projeví ta zvířecí odolnost a oni nám jsou znovu v patách. Proto vezmeme jablko a odhodíme ho. No a protože jablko nepadá daleko od stromu, vylezeme na něj a jsme zachráněni.

Jak chytit opici?

Do džungle, na místo, kde se shromažďují opice, postavíme láhev s alkoholem. Sami si sedneme opodál s láhví vody. Když přijde opice, začneme si z láhve nahýbat. Opice se po nás začne opičit a začne si také nahýbat. Po chvíli je namol a snadno se dá chytit. Pokud se opice nedostaví, vyměníme láhve a opět si začneme nahýbat. Po chvíli máme opici také.

Aby bylo co číst – 2 povídky Šimka a Grossmanna

Jak jsem rukoval

„Vojenská služba jest nejčestnější povinností každého občana našeho státu, co má mužské pohlaví a měří nejméně 150 cm.“ Tolik úřední spis. I mne povolali. Měřím 151 cm a jmenuji se Ivan. Mé názory na vojnu nebyly jednoznačné. Brožurky sice tvrdily, že vojna jest největší blaho pro mladého muže a svírat pušku – milenku dá organismu pocítit větší slasti než pochybné známosti za vraty činžovních domů. Ale na druhé straně nápisy vojáků na záchodcích předních pražských lokálů tvrdily pravý opak. Také kamarádi, kteří přišli za dva roky až tři roky z vojny, neplýtvali slovy chvály. Když jsem zelené sukno bránil slovy z příruček, bili mě a křičeli cosi maďarsky. Hezký obrázek, který jsem si o vojně vytvořil, pokazil i rotmistr Rudolf Nusle, náš soused. I když jsem se snažil mít ho rád, musím přiznat, že jej vojenská služba poznamenala. Výložky neodložil ani ve vaně a vyznamenání si přilepoval leukoplasty na nahou hrud'. Ze zásady odmítal pít mléko, neboť se mu zdálo málo zelené. Rotmistr Nusle vůbec rozeznával kvalitu podle barev. Kdo byl zelený, byl dobrý. Kdo měl barvu jinou, byl lump. My jsme měli protekci, neboť se jmenujeme Zelenkovi, zato lékárník Černý z druhého patra nacházel často před svým prahem rozbušky, dvakrát pak pod rohožkou minu. I jinak si soudruh Nusle počínal jako správný voják. Na Štěpána rozehnal koledníky útokem na bodák, v pokoji měl zákop, kde přijímal hosty, a po uzavření domu si otevíral dveře granátem. Do schodů se pohyboval pouze přískoky. Ve volných chvílích shromáždil rodinu a promítal zpomalené válečné filmy, a vrhaje se co chvíli k plátnu ukazoval naběračkou chyby vojevůdců. Přes tuto úpornou snahu nebyl však již deset let povýšen, a proto zatrpkl a snažil se sestavit vlastní armádu.

Sledování všech těchto momentů a postřehů snad způsobilo, že jsem se na vojnu příliš netěšil. Kromě toho jsem byl ženat a musel se starat o početnou rodinu. Snažil jsem se spíše této čestné povinnosti uniknout, ale marně.

Jednoho 1. října, oblečen v tepláky, s malým balíčkem jídla pod paždí, doprovázen svojí družkou Annou, pěti nevlastními a třemi vlastními dětmi, jsem se vydal na nádraží. Anna brečela. Vlastní děti se rvaly s nevlastními. Byl jsem trochu nespokojen. Zejména mě rozčilovalo, že občané mě zřejmě považovali za kočovníka a dívali se na mne soucitným okem. Co chvíli někdo přistoupil a žádal, abych mu nabrousil nůžky. Nevlastní děti využívaly dobroty těchto soudruhů a začaly žebrot. Anna spínala ruce ke kolemjdoucím mužům a světovala se: „Jede na vojnu, běda, teď budu ve svém bytě ve Vladislavově ulici č. 2, IV. patro, telefon 224 628, úplně sama!“ Někteří z pánů se zastavili, zapsali adresu a slíbili, že rádi vypomohou v udržování domácnosti. Jen se přimlouvali, aby Anna dala děti k babičce. Jeden pán dokonce slíbil pomoc hned ten den večer. Měl jsem v očích slzy štěstí. Teď už jsem z vojny strach neměl. Dva roky utečou, přijdu, bude mi jednadvacet a máme život před sebou. A skutečně. Vojenská služba nebyla tak zlá, i vyznamenání jsem získal. A nových věcí, co jsem poznal: mýdlo, příbor, ručník, denní styk s muži, rádio, televizi, pyžamo a vězení. Pravda, dostal jsem sice několik anonymních dopisů, že Annina láska ke mně není stálá, ale znám ty závistivce, co boří mladá manželství, a byl jsem klidný.

Vracel jsem se domů dokonce hrdě. „Neprohýřil jsi dva roky, Ivane. Jsi silnější, hrud ti zdobí FO a z nakradených dek ošatíš rodinu.“

A pak přišla ta chvíle. Zazvonil jsem u dveří svého bytu. Dlouho mi nikdo neotvíral. Bušil jsem tedy a i kopance přidal. Jakýsi muž odkryl špehýrku a zvolal: „Zmiz, dnes pomáhám já.“ „Děkuji,“ řekl jsem, „ale už nepotřebuji. Vracím se z vojny.“ „To je jiná,“ pravil muž, „i když jdete poněkud nevhod. Račte si převzít inventář.“

Shledání s Annou bylo radostné jako vždy a večer jsme si došli pro děti. Přepočel jsem nevlastní. Bylo jich sedm. Ty mne ale tolik nezajímají. Mé vlastní byly pořád jen tři. A já jsem rád, že mi Anna byla po celou vojnu věrná.

Jak jsem se učil kouřit

Ať si kdo chce co chce říká, ať si mamka slzy utírá, k dokonalému mladému muži patří cigareta jako k velbloudovi hrby. Pravda, žvýkačka zahraniční výroby správně nasazená na dásni také vyvolá obdiv a samovolná bublina při řeči s ředitelem školy vykoná své, ale cigárko je cigárko. Vůbec nechápu, jak jsem bez něj těch třináct let mohl žít. Ovšem, již v deseti jsem popotahoval z dřívěk omotaných vatou, ale to nebylo ono. Také tolik vychvalované bafání z rákosových doutníků, které u nás zavedl zemědělský synek Lanýž, nepřineslo očekávanou slast. Úplným extrémem byl pak vynález 8.C. Vdechování kouře z nedlouhé hadičky naplněné suchou trávou. Několik ožehnutých tváří hovořilo však jasně proti, nehledě k tomu, že někteří chlapci po těchto pokusech za školní zdi potupně vrhli. Záhy jsme si my, kuřiva chtiví uvědomili, že máme-li techniku kouření zvládnout bez újmy na zdraví, musíme se odevzdat do rukou odborníka. A osud k nám byl milostiv.

S prvním zářím přihrál nám do třídy propadlíka Janebu, známějšího, a to i mezi učiteli, spíše pod přezdívkou Nikotin. Kromě kouření snad tento člověk neuměl nic. Svou profesi však ovládal se zručností majitelů opiových doupat. Janebova spotřeba cigaret byla fantastická. a nebylo tedy divu, že již koncem září rozprodal veškeré učebnice propůjčené státem a tak ze školních pomůcek mu zbyl jedině pytlík na cvičky k prasknutí napěchovaný nedopalky, které cestou do školy zručně nabodával po refýžích speciálně upraveným přfložníkem.

Není divu, že Janeba se na první pohled odlišoval od svých vrstevníků. Již sama postava připomínala vyklepanou cigaretu a čapce se ne neprávem říkalo popelník. Vůní pak připomínal dobře zavedenou tabákovou plantáž v době sklizně. Šaty vetché, na mnoha místech propálené a pod kůží na břiše zašity tři cigarety, jak Janeba tvrdil pro případ ztroskotání.

Ačkoli na škole bylo kouření důsledně pronásledováno a astmatický učitel Rejhon kontroloval, převlečen za instalatéra, chlapecké záchodky i během výuky, Janebův zlovyk byl učiteli i ředitelem tolerován. Jedině v hodinách si nesměl Nikotin zapálit. Řešil to tedy tím, že šlukoval naposledy se vstupem učitele a kouř pak vyfukoval dobrých dvacet minut do penálu. Krom toho jej hodnější profesori posílali co chvíli s oběžníky a vzkazy, dobře vědouce, že ihned za dvěma popustí Janeba uzdu své vášně.

Tradovalo se dokonce, že jakýsi bývalý učitel, smuten, že ten den nevykonal dobrý skutek, vyslal Janebu při odpoledním vyučování hlídkovat k blízké trafice, nekupuje-li někdo z žáků tabákové výrobky.

Není třeba zdůrazňovat, že naše srdce se pro Nikotina nadchla. Záhy jsme mu dělali domácí úkoly, nosili svačiny a ti šťastnější, kdo je sehnali i cigarety. A pak přišel den, na který jsme se těšili nejvíce, kdy v cihelně za městem nás měl Janeba naučit kouřit. Počítalo se, že nás, učňů, přijde osm. Lukáš, Pazderka, Pilný, Závoz, Weis, Děravý, Smolík a já. Ale dorazilo nás jen šest. Závozovi bohužel zemřela tetička a tak zklamaný spolužák místo kouření udivoval příbuzné pláčem. Pitomec Pazderka nevydržel muka čekání a zapálil si již doma v poledne ve spíži a byl přistižen otcem, jdoucím mlsat rum.

My ostatní jsme již před třetí netrpělivě vyhlíželi Janebu, respektive kouř, který ho vždy signalizoval, takže náhodnému chodci by se zdálo, že se neblíží kamarád, ale sentinel. Přesně ve tři dorazil kouř k nám. „Doufám, že nikdo neporušil můj zákaz obědvat,“ řekl Janeba úvodem a vyzval nás, abychom předvedli své kuřácké zásoby. Cigarety cizích značek ihned zabavil, říka, že jsou pro nás, začátečníky, moc silné. „Co budu ale kouřit já?“ zeptal se šmelinářský synek Smolík, který donesl pouze stovku Chesterfieldek. Janeba mu podal své dvě Lípy.

Pak už nic nebránilo tomu, abychom si zapálili. Janeba se ukázal jako rozený pedagog. Věnoval se nám individuálně a dohlížel, zda jeden každý správně šlukuje. Na stěnu cihelny nakreslil pak průřez dýchacím ústrojím, aby ukázal jak nejlépe využít vdechnutého kouře. Pravda je, že nákresu již někteří z nás nemohli věnovat dostatečnou pozornost. Weise jsme dokonce museli omývat vodou. Když se probral, doznal, že v poledne jedl kachnu. Ta ostatně za chvíli byla i mezi námi. To už nám Janeba zapaloval další cigarety. Nikdo nemluvil, neboť kouření nám nepůsobilo ten požitek, o kterém jsme snili.

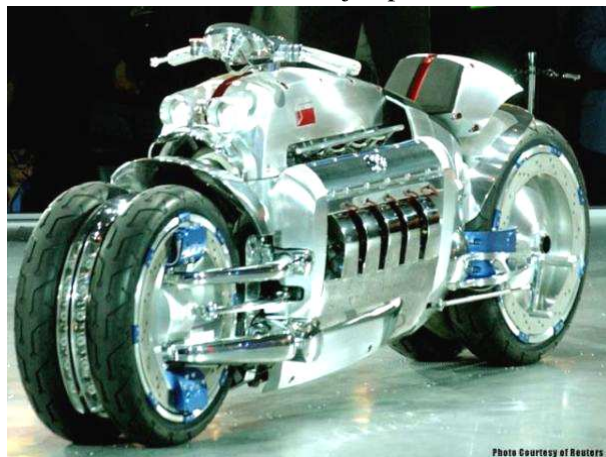
Zatím co Janeba si labužnický pochutnával na chesterfieldkách, nám bylo hůř a hůř. Bezvěrec Děravý, který měl normálně pro Boha jen slova pohrdání, se začal nečekaně polohlasně modlit. Úplně omámený Smolík pak jen tiše plakal a sháněl se po papíru, chtěje psát závěť. Za hodinu už bylo úplně jedno, kdo v poledne jedl a kdo se postil a domů nás za tmy rozvážel Janeba na dvoukoláku.

A tak se toho dne naučil kouřit pouze Závoz, jemuž pozůstalí na pohřbu nabídli cigaretu aby utišil žal a pitomec Pazderka, jehož otec si při rumu uvědomil, že ve dvou se to lépe táhne.

Jedna malá motorka

Dodge Tomahawk - brutální pomyšlení

Jestli dosud existovaly nějaké morální a technické bariéry v osobní dopravě tak tato extrémní studie jednomístného vozidla je všechny naráz zbořila. Zapomeňte na konvenční představy o motocyklech nebo automobilech. Stačí se jen podívat Tomahawku do očí.

Tento čtyřkolový jednomístný dopravní prostředek (nelze použít názvu motocykl či automobil) je bezpochyby důkazem nejdůležitějších konstruktérských představ a myšlenkových orgií. No považte - desetiválcový motor z vozu Dodge Viper, zdvojená kola vpředu i vzadu, vzhled ve stylu Art-Deco, z 0 na 100 km/h za 2,5 sekundy!

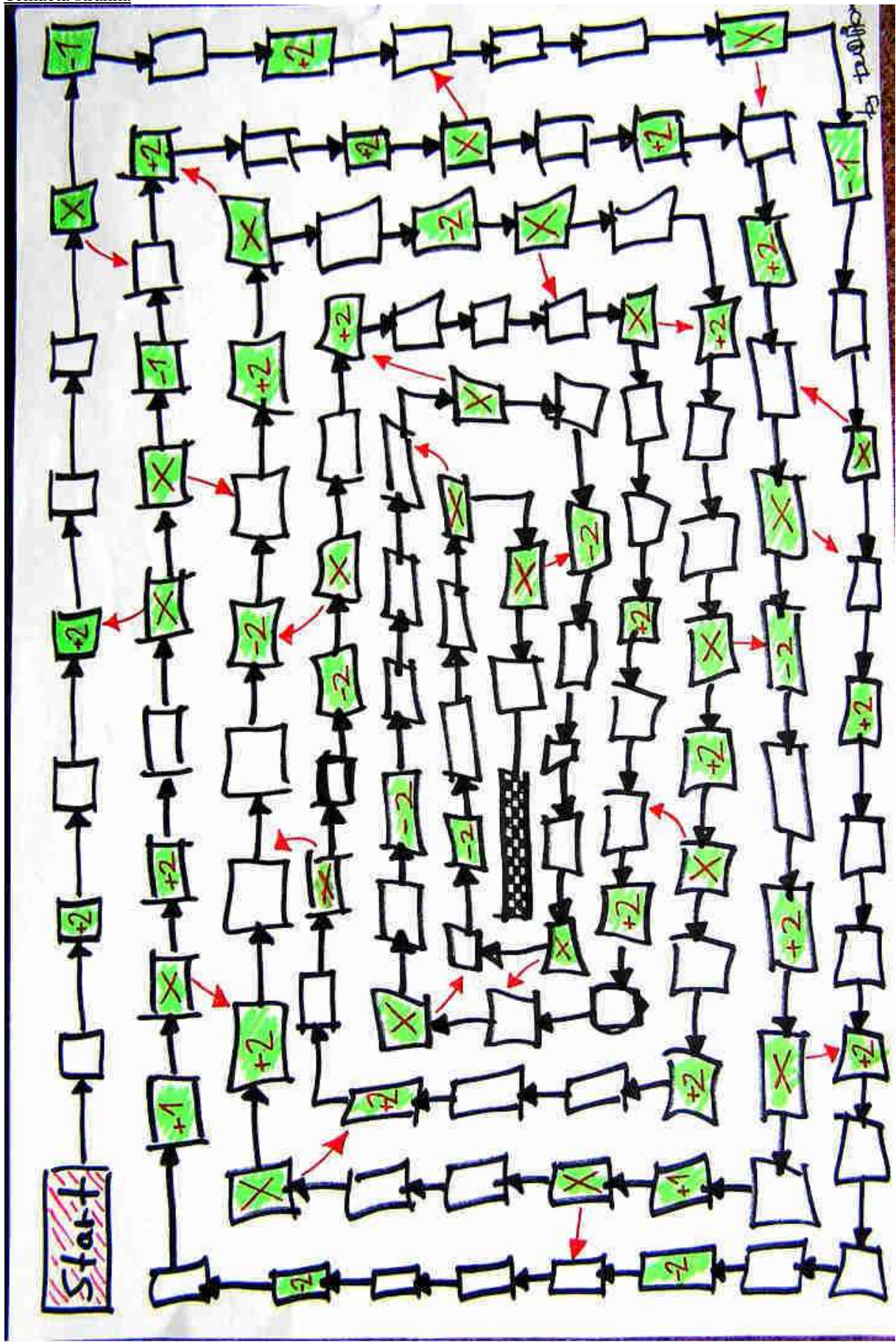
Pro ty, kteří by chtěli těsně před smrtí zažít opravdu rychlou jízdu, dodávám teoretickou maximální rychlost, kterou nelze než pošeptat - 676 km/h!! Dvourychlostní manuálně řazená

převodovka jistým (mě neznámým) způsobem přenáší výkon na zadní kola. A s točivým momentem 712 N.m při 4200 1/min můžete řadit dvojku třeba až ve 300 km/h. Záhadou je absence viditelné palivové nádrže. Když si uvědomíme žízňivost motoru...! Technicky a vzhledově je studie naprosto dokonalá, nicméně tiše doufám, že se tato zběsilost nikdy v sériové produkci neobjeví (některé hlasy hovoří až o 100 kusové sérii!)

První reakce na monstróznost Tomahawku jsou v zásadě dvě: "Bože" a "Proč"! Široce otevřená ústa při pohledu na něco mezi motorkou a letadlem jsou nasnadě - extrémní konstrukce podélně uloženého vidlicového motoru, naprosto originální zavěšení předních i zadních kol, kotouče brzd o stejném průměru jako ráfek, navíc nekonečné množství chrómu a hliníku.

Otázku "Proč" je možné vysvětlit snad jedině neskonale vášní designérů a konstruktérů Chrysler Group zhmotňovat i ty nehlubší představy a jít stále svou cestou. Dodge Tomahawk je jednoduše umělecké dílo bez hranic.

Délka motocyklu: 255,0 cm
Šířka motocyklu: 69,3 cm
Výška motocyklu: 92,3 cm
Výška sedadla: 72,5 cm
Rozchod kol - vpředu: 21,9 cm
Rozchod kol - vzadu: 25,0 cm
Objem nádrže: 12,3 l
Motor: 8,3 l, OHV, 20-ventilový SMPI V-10, V-typ, kapalinou chlazený
Kompresní poměr: 9,6 : 1
Maximální otáčky: 6 000 ot/min
Požadované palivo: bezolovnatý 93-oktanový benzin
Způsob řazení: nožní, 2-rychlostní
Poměry řazení: 1. rychlostní stupeň 18:38
2. rychlostní stupeň 23:25
Pneumatiky: výrobce Dunlop
vpředu (2): P120/60R-20
vzadu (2): P150/50R-20
Zrychlení: 0-100 km/h za 2,5 vteřiny
Předp. nejvyšší rychlost: více jak 600 km/hod

Hláška na konec

**Chcete-li mít všechny, opakují všechny vydání Deltalistů,
tak na školních stránkách**

<http://www.delta-skola.cz/DELTAlisty/DELTAlisty.asp>

Jsou volně ke stažení.

A

**Chtěl bych upozornit na skutečnost, že můžete přispívat vašema vjemama
do školních novyn, protože a poněvadž, aš já zdárně (doufám) vodmaturuju,
tak bych byl mrtě rát gdybich moch redakcy někomu předat. Jasný?**

(Čeština je krásná jazig)

